

sig på förhand fastställa, innan steklarna röjt sin närvaro genom utgångshålen.

I arbetet meddelas vidare, att man har flera exempel på att hornstekeln uppträtt som skadedjur inomhus, i det att byggnadsvirket var infekterat. Och det tilläggs: »Denna infektion sker alltid ute i skogen».

Undertecknad har inte så stor erfarenhet av hornstekelns levnadsvanor att jag vågar göra ett påstående, men en stilla undran må vara försvarlig: Är det troligt, att dessa hornsteklar, vilka vid viss tid på året kanske alla år — undertecknad har på grund av bortresa vid den tiden icke alla år kunnat kontrollera detta — uppträda vid några bestämda gamla träbyggnader i Örebro, från skogen varje år flyga in till centrum av staden? Förefaller det inte mera troligt, att då husen för länge sedan uppfördes därvid användes av hornstekeln infekterat timmer samt att generation efter generation efter dessa larver fortlever just här mitt i staden med larver i väggvirket i de ursprungliga husen eller i närstående?

Att frågan kan uppställas, illustrerar i sin mån vad författaren till det citerade arbetet skriver i företalet om huru litet vi veta om våra skogsinsekter.

Arten *Sirex gigas* finnes från Skåne ända upp till Lappland. I skogarna kring Örebro har undertecknad emellertid ej iakttagit den men däremot en annan mindre art, *S. juvenus*. Artnamnen på ett par andra även i Sverige förekommande, *spectrum* och *phantoma* (inbillningsfoster), röja att deras utseende satt fantasien i rörelse.

Hornstekeln har givetvis sina fiender. Sådana äro parasitsteklarna *Ephialtes* och *Rhyssa*, vilka man kunnat se på en film medan de borrade sina långa ägglägningsrör genom veden på gamla träd för att lägga sina ägg i larver av bl. a. timmerbockar eller hornstekeln djupt inne i veden. Och så lever vår största gallstekel, med namnet *Ibalia leucospoides*, som parasit på hornsteklar. Men denna måtte vara mycket sällsynt, ty undertecknad har aldrig lyckats finna den.

Anton Jansson.

En apparat för blåsning av fjärillarver.

Envar som sysslat med preparering av larver torde nog ha gjort den tråkiga erfarenheten, att de vanligen använda gummirefraichisörerna med dubbla ballonger snart bliva odugliga, då gummit

hårdnar och blir sprött. För de intresserade lämnas därför här en anvisning på en enkel larvblåsningsapparat, vilken vem som helst, som är en smula händig, lätt kan förfärdiga själv.

Pumpen utgöres av en s. k. titrepump av aluminium, vilken man kan erhålla för ett par kronor i varje välsorterad affär för

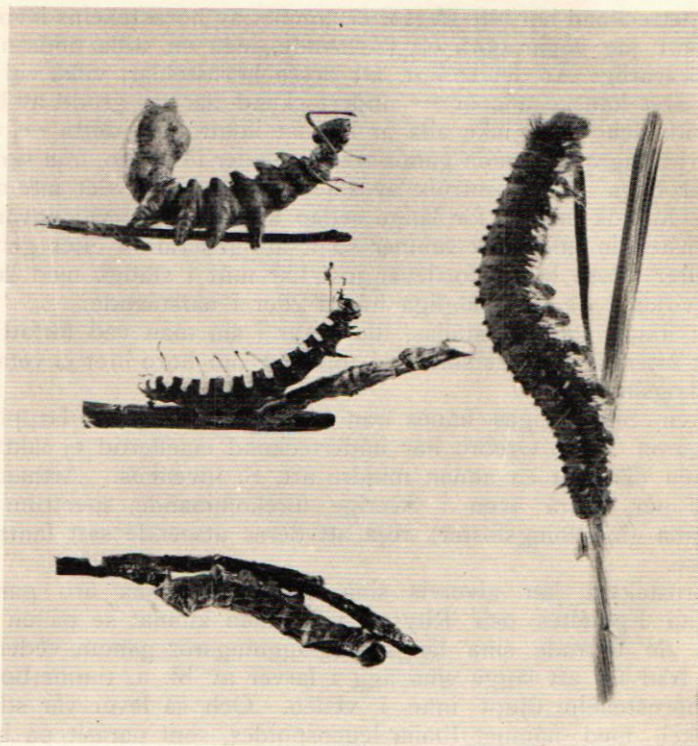

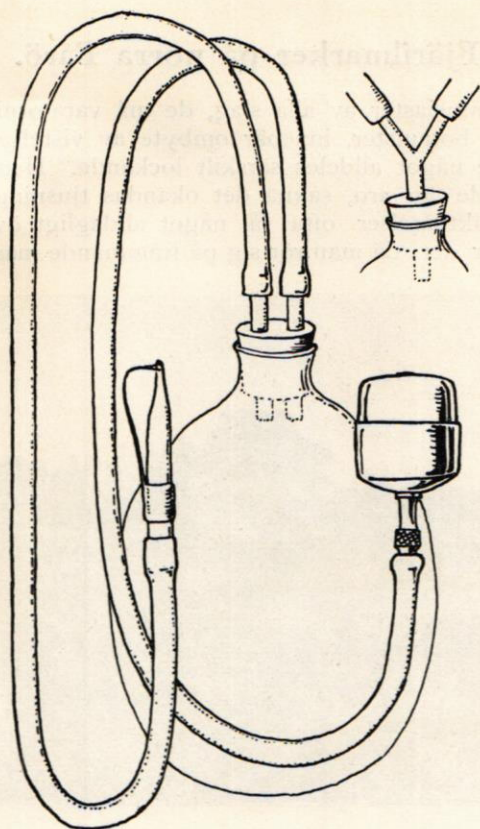
Foto G. Notini.

Några preparerade larver.

I vänstra raden: *Stauropus fagi*, *Acronycta alni*, *Notodonta zigzag*.
Till höger: *Cosmotriche potatoria*.

laboratorieutensilier, t. ex. Grave eller Kifa i Stockholm. Som luftbehållare för tryckutjämningen kan man använda en vanlig lek-saksballong eller t. ex. en sådan där »skrikblåsa», som man för några ören kan köpa tillsammans med lakritsbit. Lakritsbiten kan man ju äta upp.

I en kork borrar man in två smala glaströr, vilka med gummislangar förbindas med munstycket och pumpen. Gummiblåsan kränges över korken och apparaten är färdig. Då det kan vålla

besvär att borra in två rör i en liten kork kan man i stället använda ett Y-rör (se bilden).

För att larverna skola erhålla en så naturlig ställning som möjligt, böra de under torkningsproceduren fixeras i önskat läge, t. ex. medelst några nålar eller metallstift som instuckits i en trästicka. F. ö. gäller här som vid allt prepareringsarbete att »övning ger färdighet» och var och en finner nog bäst själv ut vilka knep och arrangemang som kunna underlätta arbetet.

Bror Tunblad.